

KAPITOLA 1

Přítomnost

Katrine Nordbergová měla hezký život. Uspořádaný, zaběhlý, pravidelný, bezpečný. Měla ráda svou práci, manžela, byt, letní dům. (Na tom posledním nic nezměnily ani dva překřížené nože, které se jí nedávno jako neurčitá výhrůžka objevily na zápraží.) A měla ráda sama sebe. Vážila si toho, protože vždycky tomu tak nebylo.

Dětství a dospívání bylo peklo. Katrine vyrůstala právě tady v Syltefjordu, který teď milovala, ale jako školačka netoužila po ničem jiném než z toho zapadákova zmizet. Neměla tu kamarády, prostě nezapadala. Byla dcera jedné ze dvou syltefjordských učitelek, navíc nehezké dítě s neposlušnými vlasy, silnými brýlemi a odstávajícíma ušima, kvůli kterým jí spolužáci přezdívali Ušoplesk.

Když byl Syltefjord vysídlen, bylo Katrine deset. Z pozice outsiderky nevyklouzla ani v sousedním Båtsfjordu, kam se přestěhovala většina rodin. Často uvažovala, čím se vlastně tolik liší, že nedokáže najít skulinku do žádné party. A čím asi svádí spolužáky k tomu, aby se jí pochechtávali a odstrkovali ji od sebe ještě dál? Nerozuměla si ani s rodiči, kteří jí připadali omezení – matce snad záleželo jen na tom, aby měla napečené skořicové šneky a neposkvrněná okna, a otec trávil většinu času ve svém bazaru na hlavní silnici v Båtsfjordu a nic jiného než staré krámy ho nezajímalo. Jak můžou vést

tak plochý život? Vážně jsou šťastní? Nejspíš proto se Katrine rozhodla, že bude studovat psychologii. Aby líp pochopila ostatní... ale především sama sebe.

Na univerzitě v Oslu už si sice přátele našla, ale pořád ji ubíjely pochybnosti o vlastním vzhledu a touha po uznání, které nepřicházelo. Měla nanejvýš průměrné studijní výsledky, v ničem nevynikala. Pořád jen přešlapovala na okraji nějaké party a snažila se do ní vklínit. Ne že by ji ostatní vyloženě neměli rádi, ale byli prostě jiní. Byla pro ně divná holka z dalekého severu...

Tehdy se na sobě pokusila změnit alespoň to, co se změnit dalo. Podstoupila operaci odstávajících boltců. Laserem si nechala vyhladit jizvičky po akné. Odbarvila si vlasy na téměř platinovou blond a začala si je každé ráno žehlit. A uvědomila si úžasnou věc. Nemusí se cítit dokonalá – úplně stačí, když bude dokonalost předstírat. Přestala se lidem vnucovat a usilovat o jejich uznání, naopak nasadila masku chladného, povzneseného nezájmu.

Kupodivu to fungovalo. Čím odtazitější byla, tím víc se o ni ostatní zajímali. Vlastně dělala totéž co dosud – byla sama. Dávala však okázale najevo, že je to její volba, nikoli úděl.

A navíc se propracovala k tomu, že byla docela hezká. Vyloupila se do krásy, říkal táta. Byť k jeho způsobu života měla milion výhrad, takovéhle ocenění pro ni bylo vším. A tak se Katrine snažila ještě víc... až se dostala do průšvihů.

Ale i ten nakonec dokázala vyřešit.

Proto se z Osla vrátila sem na sever, proto se rozhodla zariskovat a otevřít si soukromou psychosomatickou poradnu v místě, kde většina lidí ani netuší, co se v takové ordinaci vůbec řeší.

A postupně se ukázalo, že to bylo dobré rozhodnutí. Zatímco v Oslu byla Katrine jedna z mnoha, tady naprosto vynika-

la. Vysokoškolačka, psycholožka, psychosomatička... a jak zkrásněla! Všichni, včetně těch, kteří na ni kdysi pokřikovali Ušoplesku, ji zdravili s úctou a respektem. A její obavy ze stesku po Oslu se nenaplnily. Ukázalo se, že město je jako televizní seriál; dokud běží, říkáte si, co budete dělat, až skončí, čím si pak vyplníte večery – a pak ho přestanou vysílat a vy s úžasem zjistíte, že vám vůbec nechybí.

Kuchyní se nesla vůně kávy. Katrine si nalila. Cinknutí drahého porcelánového šálku o podšálek. Číré blaho. Bylo léto, a tak s Nilsem žili v Syltefjordu. Většina sousedů se do svých zdejších domovů přesouvala na celé léto. Katrine tu i přijímala klienty, zařídila si k tomu velkou místnost v přízemí. Bylo to pohodlnější než denně pendlovat do Batsfjordu a Katrine měla pocit, že výhled z okna na motorové čluny v malém přístavu klienty uklidňuje a někteří se za ní vracejí i kvůli němu.

Za čtvrt hodiny přijede klientka; nikoho dalšího už na dnešek objednaného nemá. Pak si zajede ke kadeřnici. A zítra má narozeniny. Katrine se rozhlédla po místnosti plné drahého nábytku a krásných věcí, které si pořídila za peníze, jež sama vydělala, a zalilo ji tak hluboké uspokojení, že se usmála.

*

Trochu ji podráždilo, že klientka dorazila s dvacetiminutovým zpožděním. Ale dobře, tady na severu jsou vzdálenosti mezi městy a vesnicemi velké a cestou se může přihodit ledacos.

Žena se objednala přes internet na jméno Elsa Morante, které znělo italsky a Katrine bylo matně povědomé, ale nedokázala si ho s nikým konkrétním spojit. Žena psala perfektní norštinou, takže o cizinku asi nepůjde. Možná dcera nějakých přistěhovalců? Anebo si jméno vymyslela, aby se k jejím známým

nedoneslo, že navštívila psychosomatickou poradnu? Katrine popravdě řečeno bylo jedno, jestli jí lidé prozrazují svou pravou identitu, nebo chtějí zůstat v utajení. Hlavně že zaplatili. Neměla smlouvu s žádnou zdravotní pojišťovnou a sama skutečná jména svých klientů znát nepotřebovala.

Když paní Morante konečně vstoupila, Katrine vstala od stolu, aby ji přivítala. Připadalo jí, že už se někdy viděly – nejasně si vybavovala, že ji možná potkala před několika dny ve vesnici. Žena lelkovala před kostelem. Tehdy ji považovala za turistku.

„Našla jste cestu bez problémů?“

„Ano, nejsem v Syltefjordu poprvé,“ potvrdila žena její domněnku. Měla hrubý hlas, jakým mluví silní kuřáci.

„Jste tu u někoho na návštěvě?“

„Ne.“

Nic víc neprozradí? Katrine lehce povytáhla obočí. „Dáte si čaj? Kávu? Vodu?“

„Kafe. Díky.“ Zase tak strohá odpověď. Žena se obrátila k oknu a zadívala se na fjord. Katrine ji přelétla zkoumavým pohledem. Else Morante mohlo být něco mezi třiceti a čtyřiceti a byla jiná než většina Katrininých klientek. Její dlouhé vlasy zcuchané větrem vypadaly, že se jich hodně dlouho nedotkl kadeřník, rukávy bundy měly ošoupané lemy a džíny vytahaná kolena. Bílé koženkové kozačky umazané blátem už si tolik okopala, že vypadaly, jako by jimi přejížděla po struhadle. S lehce zanedbaným zevnějškem však ostře kontrastovala úplně nová, na první pohled velmi drahá kabelka z kvalitní kůže. Katrine zauvažovala, jestli Elsa vůbec bude mít na zaplacení. Ale pokud si mohla pořídit takhle pěknou tašku, pak snad úplně bez prostředků nebude. Možná patří k podivínům, kteří schraňují na účtu miliony, a přitom vypadají, jako by žili od výplaty k výplatě.

„Posadte se, prosím.“ Katrine ukázala na křesílko pro klienta. Bylo velmi nízké – Katrine požádala Nilse, aby seřízl nohy na polovinu – a sedák byl nakloněný trochu dozadu, aby v křesle člověk napůl ležel. Katrine naproti klientovi sedávala na normálně vysoké kožené kancelářské židli. Připadalo jí, že díky tomu lidé hned od začátku přijmou fakt, že ona terapii vede, zatímco oni jsou v podřízeném postavení. Někteří proti křesílku protestovali a trvali na tom, že s ní chtějí sedět u stolu jako rovný s rovným, jiní do křesílka vděčně zapluli a přijali pravidla hry. Ty druhé měla raději. Obvykle to byli lidé, kteří se upřímně chtěli zbavit svých problémů a přišli za ní s vírou, že jim opravdu dokáže pomoci.

Elsa Morante do křesílka sotva dosedla, a hned zase popuzeně vstala. „Proboha, co je to za pitomý křeslo? Nemáte normální židli?“

Takže ji odhadla správně. Takle bude dělat problémy. Katrine se přinutila ke zdvořilému úsměvu. Ukázala na křesílko. „Alespoň ho vyzkoušejte. Je moc pohodlné.“

Ale klientka už odsouvala od stolu židli. „Budu sedět tady.“

Mluvila podrážděně. Nejspíš patří k lidem, kteří celostní medicíně více méně nevěří a přicházejí zčásti ze zvědavosti a zčásti s potřebou nachytat terapeuta při chybě a sami sobě dokázat, že jde o podvod. Možná o sobě bude lhát, vymýšlet si, překrucovat pravdu. Katrine nikdy úplně nepochopila motivaci podobných klientů; vždyť za konzultaci musí zaplatit, a přitom dorazí už s přesvědčením, že je zbytečná. Třeba se jen snaží vyhovět někomu blízkému, kdo má na celostní medicínu jiný názor než oni.

Když Katrine nesla ke stolu šálek s kávou, žena k ní obrátila vážnou tvář s hrubými rysy. „Představovala jsem si vás jinak,“ řekla pomalu.